

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 5760/16
Дана 21.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник, Владимир Костић, адвокат из Панчева, ул. Жарка Зрењанина број 2/І, поднетој ради поништаја решења Агенције за лиценцирање стечајних управника број IX-34-27/2013-15 од 16.10.2015. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

І Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Агенције за лиценцирање стечајних управника број IX-34-27/2013-15 од 16.10.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ІІ ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Агенција за лиценцирање стечајних управника да тужиоцу А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 13.540,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем А.А., стечајном управнику из ..., изриче се мера јавна опомена и мера новчане казне у износу од 1.000.000,00 динара, због тога што је обављајући дужност стечајног управника у предмету стечајног дужника Пољопривредног предузећа "Б.Б." д.о.о. у стечају из ... који се води пред Привредним судом у Панчеву под бројем СТ 504/2010, није у поступку продаје имовине стечајног дужника јавним прикупљањем понуда рангирао понуђаче према висини достављених понуда и прихватио највишу понуду која је била изнад 50% од процењене вредности предмета продаје, већ је на дан отварања понуда позвао присутне понуђаче да пре отварања понуда повећају своје поднете писмене понуде, потом је исте отворио, рангирао и уписао у регистар понуда, а након тога за купца је прогласио понуђача "В.В.

д.о.о. који је приликом саме продаје повећао понуду за износ од 23% у односу на поднету писану понуду пристиглу пре отварања понуда понуђача и који је пре отварања понуда био трећи по реду досављених понуда, чиме је оштетио треће лице понуђача “Г.Г.” а.д. из ..., на који начин је поступао супротно одредбама Правилника о утврђивању националих стандарда за управљање стечајном масом – национални стандард број 5 (“Службени гласник РС” број 35/10), а у вези са одредбом члана 132. и 133. Закона о стечају (“Службени гласник РС” број 104/09, 99/11-др. Закон и 71/12 - одлука УС) и члана 2. и 3. Кодекса етике за стечајне управнике (“Службени гласник РС” број 11/10), а што је оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника, у смислу члана 3ђ. и 3е. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника (“Службени гласник РС” број 84/04 и 104/09).

Тужбом поднетом Управном суду дана 04.04.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводима тужбе указује да оспореним решењем, поново није одлучено по налозима из пресуде Управног суда 19495/13, већ тужени закључује да су одредбе Националног стандарда и Кодекса етике за стечајне управнике, императивне одредбе, што је погрешно јер се ради о нормама упућујућег, односно инструктивног карактера. Тужилац сматра да тужени погрешно закључује да ниједан од присутних понуђача у поступку стечајне продаје није ставио приговор на записник, а греша и када закључује да пуномоћник “Г.Г.” није био у равноправном положају са осталим понуђачима, јер је у тренутку отварања понуде, био присутан пуномоћник наведеног правног лица, коме је дата могућност као и осталим учесницима, да равноправно учествује у том поступку, односно да евентуално повећа раније донету писану понуду. Даље истиче да се не може прихватити закључак туженог да понуђачи нису знали који ће од понуђача бити проглашен за купца, јер је у току поступка било јасно да ће то бити оно лице које је дало највећу понуду. Тужилац даље сматра да је основни разлог за кажњавање тужиоца, инсистирање туженог да је тужилац својим поступком оштетио треће лице, а што се не може прихватити као тачно јер нигде није наведено у чему се конкретно огледа штета коју је он проузроковао тј. о ком износу и да ли се ради о материјалној или нематеријалној штети. Даље, тужилац сматра да он својим поступком никако није онемогућио учеснике у поступку да учествују у поступку продаје на прописан начин, већ је својим радњама поступао у најбољем интересу стечајне масе и стечајних поверилаца. Предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење те да суд обавезе туженог да му надокнади трошкове управног спора и то на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара као и на име припадајућих такси.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр: 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа

ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према оцени Управног суда основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, будући да су приликом доношења тог решења учињене повреде правила поступања прописане одредбама члана 198. став 2., те члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС, број 30/10), на чију сходну примену упућује одредба члана 3з Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника. Наиме, из оспореног решења произлази да је диспозитивом тог решења тужиоцу као стечајном управнику из Панчева, изричена мера јавна опомена и мера новчане казне у износу од 1.000.000,00 динара, због тога што је обављајући дужност стечајног управника у предмету стечајног дужника Пољопривредног предузећа “Б.Б.” д.о.о. у стечају из ... који се води пред Привредним судом у Панчеву под бројем СТ 504/2010, није у поступку продаје имовине стечајног дужника јавним прикупљањем понуда рангирао понуђаче према висини достављених понуда и прихватио највишу понуду која је била изнад 50% од процењене вредности предмета продаје, већ је на дан отварања понуда позвао присутне понуђаче да пре отварања понуда повећају своје поднете писмене понуде, потом је исте отворио, рангирао и уписао у регистар понуда, а након тога за купца је прогласио понуђача “В.В. д.о.о. који је приликом саме продаје повећао понуду за износ од 23% у односу на поднету писану понуду пристиглу пре отварања понуда понуђача и који је пре отварања понуда био трећи по реду досављених понуда, чиме је оштетио треће лице понуђача “Г.Г.” а.д. из ..., на који начин је поступао супротно одредбама Правилника о утврђивању националих стандарда за управљање стечајном масом – национални стандард број 5 (“Службени гласник РС” број 35/10), а у вези са одредбом члана 132. и 133. Закона о стечају (“Службени гласник РС” број 104/09, 99/11-др. Закон и 71/12 - одлука УС) и члана 2. и 3. Кодекса етике за стечајне управнике (“Службени гласник РС” број 11/10), а што је оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника, у смислу члана 3ђ. и 3е. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника (“Службени гласник РС” број 84/04 и 104/09).

Дисциплински поступак је пенални поступак, а начело легалитета у овом поступку подразумева да нико не може бити позван на дисциплинску одговорност нити кажњен за повреду радне или службене дужности која није изричито као таква прописана законом. Сагласно наведеном, диспозитив решења донетог у управном поступку мора бити јасан и одређен, а да би одлука донета у дисциплинском поступку била јасна и одређена, по оцени суда, из диспозитива се мора видети ко је учинилац дисциплинске повреде, за коју радњу извршења се води дисциплински поступак са тачним чињеничним описом када и како је та радња извршена, конкретну законску одредбу која садржи биће повреде из које произлази да наведена радња за коју се поступак води представља законом прописану повреду дужности односно обавезе која је законом прописана као дисциплинска повреда и која је том радњом или пропуштањем извршена, као и законом прописану дисциплинску санкцију која се изриче учиниоцу.

Одредбом члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника („Службени гласник РС“, бр. 84/04...104/09), која је у диспозитиву оспореног

решења наведена као законска одредба за чију повреду је тужилац оспореним решењем кажњен, прописано је да повреде дужности стечајног управника могу бити лакше или теже повреде дужности (став 1.); да се лакше повреде дужности у смислу овог закона сматрају мањи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које немају значајан негативан утицај нити последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица (став 2.); а тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај који имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица, као и непоступање по налогу супервизора и поновљено или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавање агенције у вршењу стручног надзора (став 3.).

Код изнетог и садржине наведене одредбе члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, суд налази да се из диспозитива оспореног решења само на посредан начин може установити законски основ у коме су садржи битни елементи повреде дужности стечајног управника за чију повреду се тужилац кажњава. Поред изнетог, у диспозитиву оспореног решења описане су радње, пропусти и повреде прописа за које тужени налази да их је тужилац обављајући дужност стечајног управника учинио, наводећи да је тим радњама оштетио треће лице - понуђача Г.Г. ад из ..., али описана радња извршења не садржи чињенице и околности према којима наведени пропусти и неправилности у раду имају значајан негативан утицај и последице на наведено треће лице, што су битни елементи теже повреде дужности стечајног управника изричито прописани у ставу 3. члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Са изнетих разлога суд налази да диспозитив оспореног решења није јасан и одређен, чиме су повређене одредбе члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност решавања ове управне ствари, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

Одредбом члана 3е став 2. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, прописано је да у случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 до 1.000.000.00 динара.

Наведеном законском одредбом није прописано да се за утврђену исту повреду дужности стечајном управнику може кумулативно изрећи више прописаних мера. Тужиоцу је оспореним решењем за исту тежу повреду дужности стечајног управника истовремено изречена и јавна опомена и новчана казна. Како се тужени орган у диспозитиву и образложењу оспореног решења за изречене мере позива на одредбу члана 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, то законитост одлуке о изреченим мерама не произлази из правних прописа и разлога на које се тужени позива, чиме су по оцени суда учињене и повреде правила поступања прописане одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Са изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде и предмет вратио туженом на поновно одлучивање. У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони повреду правила поступања на које му је указано овом пресудом, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Управни суд је, применом одредаба члана 66. и 67. и 74. Закона о управним споровима, те сходном применом одредбе члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 ... 87/18), с обзиром на успех тужиоца у овом спору, досудио тужиоцу износ од 11.250,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката, сагласно одредби Тарифног броја 42. у вези са Тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накандама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” број 121/12), имајући у виду с предмета спора од 1.000.000,00 динара, као и износ од 390,00 динара на име таксе на тужбу и износ од 1.900,00 динара на име таксе на одлуку. Суд није признао тужиоцу тражене трошкове на име састава тужбе у делу преко досуђеног износа од 11.250,00 динара до траженог износа од 36.000,00 динара, будући да они нису опредељени у складу са наведеном адвокатском тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 21.12.2018. године, 15 У 5760/16

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Радојка Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС